

Minä kiitän Herraa joka aika

Ps. 33 (34): 2-11

A. F. Šiškin (1897-1965),
suom. ja mk. sov. J. Harri

Keveästi, venyttämättä.

Mi-nä kii-tän Her-raa jo-ka ai - ka. Hä-nen ylistyksensä on alati mi-nun suus-sa-ni.

Her - ra on mi-nun sie-lu-ni kers - ka-us, nöy-rät sen kuu - le-vat ja i - loit-se-vat.

Ylistäkää minun kans-sa-ni Her-raa, kiit-tä-kääm-me yh - des-sä Hä-nen ni-me-än-sä.

Mi-nä et-sin Her-raa, ja Hän vas-ta - si mi-nul-le, Hän va-pah-ti mi-nut kai - kis-ta

pel-jäs-tyk-sis - tä - ni. Jot-ka Hä-neen kat - so-vat, ne sä-tei-le-vät i - lo - a,

hei-dän kas - von-sa ei-vät hä-pe-äs - tä pu-nas-tu. Täs-sä on kur - ja, joka huusi,

ja Her-ra kuu - li ja pe-las - ti hä-net kai - kis-ta hä-nen ah - dis-tuk-sis-tan-sa.

Her - ran en - ke - li asettuu niiden ympärille, jotka Hän-tä pel - kää - vät, ja pe - las-taa

hei-dät. Mais-ta-kaa ja katsokaa, kuinka Herra on hy - vä. Au-tu-as se mies,

jo-ka Hä-neen tur - vaa. Pel - jät-kää Her-raa, te Hä-nen py-hän-sä, sil - lä Hän - tä

pel - kää-väi-sil - tä ei mi-tään puu - tu. Nuo-ret leijonat kärsivät puutetta ja nä-ke - vät

rit. molto
nä - kää, mut-ta Her - ra et - si - vil - tä ei mi - tään hy - vää puu - tu.